

בית משפט לענייני משפחה בראשון לציון

תמ"ש 48540-05-12

בפני כב' השופט נחשון פישר

התובעת פלונית
באמצעות ב"כ, עו"ד מיכל מוזס

נגד

הנתבע פלוני
באמצעות ב"כ, עו"ד אפרתי ועו"ד שדמי

חקיקה שאוזכרה:

[חוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973: סע' 5, 5\(א\)\(1\), 8](#)

[חוק המקרקעין, תשכ"ט-1969: סע' 8, 37, כ' 37א', 125](#)

[חוק הנאמנות, תשל"ט-1979: סע' 1, 4, 5](#)

[תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984: סע' 514](#)

מיני-רציו:

* הכרעה במספר תביעות בין בני זוג. ליבו של הסכסוך הוא מגרש שנרכש ונרשם במהלך הנישואין, על שמו של הנתבע בלבד. לעניין זה התקבלה טענת הנתבע כי המגרש נרכש בנאמנות עבור אביו והוא אינו חלק מהרכוש המשותף של הצדדים; תביעת המזונות לא הוכחה הו לעניין הכנסת הנתבע והן לעניין הוצאות התובעת וצרכי הבנות ובסופו של יום נקבע סכום מזונות נמוך משמעותית מהסכום שנקבע בהחלטה למזונות זמניים, בגדרה נקבע כי סכומי החיוב יהיו על חשבון דמי המזונות. חרף זאת, ביהמ"ש מצא שלא להורות על השבת כספי המזונות אשר שולמו ביתר וככל שהללו שולמו.

* משפחה – יחסי ממון בין בני-זוג – איזון משאבים

* נאמנות – יחסי נאמנות – היווצרותם

* נאמנות – נאמנות משתמעת – קיומה

* מקרקעין – בעלות – תוקף הרישום

* משפחה – מזונות ילדים – שיעורם

* משפחה – מזונות ילדים – מזונות זמניים

הכרעה במספר תביעות: תביעה למזונות ומדור; תביעות משמורת הדידות; תביעה כספית של האב שנסובה בעיקר בשאלת דמי שימוש ראויים; תביעות רכוש הדידות. הצדדים נישאו בשנת 2000 ולהם שלוש בנות בגילאים 12.5; 10 ו-6.5. ליבו של הסכסוך הוא קרקע שנרכשה ונרשמה במהלך הנישואין, על שמו של הנתבע בלבד. לטענת התובעת הקרקע נרכשה מכספים משותפים שנחסכו במהלך הנישואין,

אותם בחר הנתבע להבריא ולהעלים ממנה ומכאן שהקרקע משותפת. לטענת הנתבע, הרישום התבצע על שמו אך כנאמן בעבור אביו אשר הוא זה שמימן את רכישת הקרקע ותשלום המיסים הכרוכים ברכישתה.

ביהמ"ש לענייני משפחה פסק:

תביעת הרכוש: אין חולק כי המגרש נרכש במהלך שנות נישואיהם של הצדדים, כך שחלות עליו הוראות חוק יחסי ממון בין בני זוג. הטוען, כי נכס שנרכש בנסיבות אילו, איננו בר איזון בהתאם לסעיף 5 לחוק יחסי ממון בין בני זוג, עליו נטל ההוכחה; ניתן לחשוב כי כשמדובר ברכישת מגרש הרשום על שם אחד מבני הזוג כאמור, נדרש נטל הוכחה קל יותר לסתירת החזקה הקבועה שבחוק אל מול נטל ההוכחה אשר היה נדרש אילו למשל מדובר היה בדירת המגורים, בה מתגוררים הצדדים, וזאת מפאת העובדה שהפסיקה נוטה לראות בדירה, נכס משפחתי מובהק, "גולת הכותרת" של הנכסים המשפחתיים.

במקרה דנא עמד הנתבע בנטל המוטל עליו לסתור את החזקה שבחוק ונקבע כי אכן הקרקע נרכשה ע"י הנתבע בנאמנות עבור אביו ומכספים שזה האחרון מסר בידיו ממכירת נכסים אחרים של האב. בהקשר זה צוין בין היתר, כי חוזה עם נאמן בדבר יצירת נאמנות אינו חייב להיערך בכתב, וזאת גם מקום בו הנאמנות סבה סביב רכישת נכס מקרקעין על ידי הנאמן עבור הנהנה ורישומו על שם הנאמן וניתן להתקשר בהסכם נאמנות גם בעל פה. אף בהיעדר הסכם נאמנות מפורש, יש והנסיבות מלמדות על נאמנות משתמעת; כאשר מדובר ביחסי אמון מיוחדים, כנהוג בין בני משפחה, ניתן ללמוד על הנאמנות (המשתמעת או המוסכמת במפורש) מעדויות צדדים ועל תוכן הנאמנות ממכלול הנסיבות המעידות על אומד דעתם; במקרה דנא, מלבד האמון שניתן לעדות האב והנתבע, נמצא חיזוק נוסף למסקנה כי מדובר במגרש שמומן מכספי האב בדרך התנהלותם וחייהם של הצדדים אשר חיו לאורך שנים ברמת חיים נמוכה וקיבלו תמיכה כלכלית מהוריהם. לפיכך ובכל האמור במגרש התביעה נדחית. משלא הובאו ראיות לביסוס הטענות הנוספות של האישה לרבות בדבר איזון זכויות נכסי מוניטין וקריירה נדחו גם יתר הטענות.

משהוכרעה מערכת היחסים הרכושית שבין הצדדים, ניתן פסק דין לפירוק שיתוף בדירת הצדדים על דרך מכירתה וחלוקת תמורתה בין הצדדים ובחלקים שווים ביניהם. תביעות משמורת: בהתאם להמלצת פקידת הסעד נקבע שהמשמורת בבנותיהם של הצדדים תהיה משותפת וזמני השהייה עם הבנות יהיו שווים. תביעה לדמי שימוש ראויים: תביעה זו נזנחה ובכל מקרה, לא הוכחה ולפיכך תביעה זו נדחית.

תביעת המזונות: בתביעה זו, על יסוד טענות למשכורת אב ע"ס, 50,000 ₪ נטו לחודש, וטענות לצרכים שהועמדו על סך של 28,030 ₪ לחודש, נתנה ביום 31.7.12 החלטה למזונות זמניים בגדרה חוייב הנתבע לשלם על חשבון דמי המזונות והמדור סך של 10,350 ₪, וזאת ללא רכיב ההשתתפות בהוצאות הרפואיות החריגות. תוקף החיוב נקבע מיום הגשת התביעה. ברם, תביעת המזונות על רכיביה השונים לא הוכחה. לא הוכחה הכנסתו של הנתבע, ולא הוכחו הוצאותיה של התובעת כמו גם צרכיהן של הבנות. בנסיבות אלו, יש לקבוע סכומי המזונות כפי העולה מכתבי הטענות ומדברי הצדדים בחקירתם ובעדותם.

ביהמ"ש מעמיד את סכום המזונות על סך של 1,000 ₪ לחודש בעבור כל אחת מהבנות. סכום זה יוצר איזון בין הצדדים ומביא בחשבון את הכנסותיהם הנוכחיות (כ-10,500 ₪ נטו לחודש לאב וכ-5,500 ₪ נטו לחודש לאם) והצפויות, ואת הזמנים בהם תשהינה הבנות עם כל אחד מהם (זמנים שווים); עד למכירת הדירה ימשיכו האם והבנות להתגורר בדירת הצדדים ללא תמורה כשההורים שניהם נושאים בתשלום המשכנתא. ממועד מכירת הדירה וחלוקת תמורתה בין הצדדים, יתווסף לסכום המזונות סך של 1,000 ₪ לחודש, השתתפותו של האב בהוצאות מדורן של בנותיו.

קביעה זו מעמידה קושי אל מול סכומי המזונות הזמניים אשר נקבעו בעבר (10,350 ₪). בהחלטה למזונות זמניים נקבע כאמור, כי סכומי החיוב יהיו על חשבון דמי המזונות. משמעות אמירה זו כפולה

היא. אילו היה מתווסף חיוב כי אז ההפרש צריך היה להיות משולם ממועד הגשת התביעה ואילך. ובמצב בו סכומי המזונות הזמניים אשר נקבעו עולים על סכום המזונות אשר נפסק בסופם של הליכים שאז ראוי כי ההפרש יושב לידי המשלם; יחד עם זאת, לביהמ"ש שיקול דעת בשאלת השבת המזונות כשהשיקול המרכזי שראוי שינחה את ביהמ"ש הוא השפעת הקיזוז וההשבה על רווחת בן הזוג והילדים.

במקרה דנא, לאור הפרשי פוטנציאל ההשתכרות שבין הצדדים ובעיקר לאור העובדה שלמעשה האב לא שילם ולא נשא בכל גובהם של המזונות הזמניים, ועל מנת שכספי ההשבה לא ישפיעו השפעה ישירה, על רווחת הבנות הקטינות, ביהמ"ש לא מצא להורות, הפעם הזו, על השבת כספי המזונות אשר שולמו ביתר וככל שהללו שולמו.

פסק דין

1. לבית משפט זה הוגשו 6 תביעות בין הצדדים הניצים.

בתמ"ש 48515-05-12 הוגשה תביעה למזונות ומדור, בתמ"ש 48597-05-12 הוגשה תביעת משמורת מטעמה של האם, בתמ"ש 28339-07-12 הוגשה תביעת משמורת מטעמו של האב, בתמ"ש 566-11-12 הוגשה תביעתו הכספית של האב ובתמ"ש 601-11-12 הוגשה תביעתו הרכושית. תביעתה הרכושית של האם הוגשה בתמ"ש 48540-05-12.

למגינת לב לא השכילו הצדדים ובאי כוחם לסיים אלו מן התיקים המנויים בהסדר, לפיכך נשמעו הוכחות בתיקים כולם, הוגשו סיכומים ופסק דין זה יכריע במחלוקות כפי שנפרשו בששת התביעות שהוגשו.

ראשית דבר

2. הצדדים לששת התיקים שבפניי הינם בעל ואישה אשר נישאו ביום 22.10.2000. מנישואיהם נולדו לצדדים שלוש בנות. הבכורה, כבת 12.5 שנים, האמצעית כבת 10 שנים והקטנה כבת 6.5 שנים נכון למועד כתיבת פסק דין זה.

3. מכתבי הטענות, מחקירות הצדדים ומהסיכומים, הן אלה שנשמעו בעל-פה והן אלה שהוגשו כהשלמה בכתב, עולה תמונה ועל פיה לאורך מרבית שנות נישואיהם, היו הצדדים מסוכסכים ובאופן כזה שכבר לפני שנים, וליתר דיוק בשנת 2003, הוגשה ביניהם תביעת גירושין בבית הדין הרבני. לאחריה, שבו הצדדים האחד לשני, לעוד מספר שנים של חיים משותפים ומטלטלים.

4. "אין מחלוקת שלב ליבו של הסכסוך כאן הוא הקרקע ב... ... שלמעשה היא קרקע שנרכשה מכספים שהם כספים משותפים של הנתבע והתובעת, כספים אותם חסך הנתבע במהלך החיים המשותפים".
- כך פתחה ב"כ התובעת את סיכומיה בעל פה, וטעון זה והמחלוקת שגרר, הם אלו שהביאו לכך כי לא ניתן היה, על אף מאמצי בית המשפט, להביא את הצדדים לאיזה הסדר שהוא. לפיכך, כשאכן זהו לב ליבה של המחלוקת בין הצדדים, הרי שראשית תוכרע שאלת המגרש ב... וכפי הנדרש בתביעה שהוגשה בתמ"ש 48540-05-12.

תמ"ש 48540-05-12

5. ביום 24.5.12, בין שאר תביעותיה של התובעת, הוגשה לבית המשפט גם תביעה אשר מהותה הוגדרה ע"י התובעת עצמה כפסק דין הצהרתי, איזון זכויות, נכסי מוניטין וקריירה.
6. בית המשפט התבקש ליתן סעד ועל פיו יוצהר "כי כל פרטי הרכוש והזכויות שנצברו במהלך חייהם המשותפים של הצדדים והרשומים על שם הבעל ו/או הנמצאים בשליטתו ו/או בהחזקתו ו/או בעבורו באמצעות אחרים מטעמו או חליפיהם לרבות אלו הרשומות על שם המשרד שבבעלותו "פלונית", הינם פרטי רכוש וזכויות משותפות אשר האישה זכאית לפחות למחציתם ולהורות על רישומם של שני הצדדים, הכל בהתאם להלכה הפסוקה ולחוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973".
7. הסעד הכללי אותו התבקש בית המשפט להעניק נפרט לפרטי פרטים במהלך הדיונים, כשעיקר המחלוקת וכפי שהוגדרה ע"י ב"כ התובעת עצמה הינה קרקע שנרכשה ב... ונרשמה בשנת 2007, במהלך הנישואין, על שמו של הנתבע לבדו.
8. עיקר הטיעונים נשמעו אם כן בנוגע לקרקע האמורה, את שוויה העריכה התובעת במסגרת כתב תביעתה בסך של כ-1 מיליון ₪.
9. עיקר טענתה של התובעת היא כי הקרקע האמורה נרכשה מכספים משותפים אותם בחר הנתבע להבריח ולהעלים ממנה ובדרך זו רכש את הקרקע ב... ורשמה על שמו בלבד ומכאן שהקרקע משותפת.
10. הנתבע מצידו הכחיש טענותיה של התובעת.
- הנתבע הצביע על חסרון הכיס ממנו סבלו הצדדים עובר לנישואיהם, טענה אשר נתמכה למעשה ע"י התובעת עצמה אשר לא חסכה תיאורים כיצד בסופי שבוע קיבלו הצדדים לתיק זה, בעיקר מהוריו של הנתבע, סירים עם אוכל בעבורם ובעבור בנותיהם ובאופן כזה שישמש אותם המזון במהלך השבוע.

11. כך או כך, הכחיש הנתבע את העובדה כי הקרקע ב... שייכת לו וטען כי זו אכן רשומה על שמו, ברם, רישום זה התבצע על שמו אך כנאמן בעבור אביו אשר הוא זה שלטענת הנתבע העביר לידיו את כל סכומי הכסף אשר שימשו לרכישת הקרקע ולתשלום המיסים הכרוכים ברכישתה.

סעיף 5 לחוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973, אשר כותרתו "הזכות לאיזון בפקיעת הנישואין" (להלן: "חוק יחסי ממון") קובע כי:

"(א) עם התרת הנישואין או עם פקיעת הנישואין עקב מותו של בן זוג (בחוק זה – פקיעת הנישואין) זכאי כל אחד מבי הזוג למחצית שווים של כלל נכסי בני הזוג, למעט –

1. נכסים שהיו להם ערב הנישואין או שקיבלו במתנה או בירושה בתקופת הנישואין.

2. גימלה המשתלמת לאחד מבני הזוג על ידי המוסד לביטוח לאומי, או גימלה או פיצוי שנפסקו או המגיעים על פי חיקוק לאחד מבני הזוג בשל נזק גוף, או מוות;

3. נכסים שבני הזוג הסכימו בכתב ששוויים לא יאוזן ביניהם.

(ב) בפקיעת הנישואין עקב מותו של בן זוג יבואו, לענין הזכות, לאיזון המשאבים, יורשיו במקומו.

(ג) בסעיף זה, "כלל נכסי בני הזוג" – לרבות זכויות עתידיות לפנסיה, פיצויי פרישה, קרנות השתלמות, קופות תגמולים וחסכונות".

לענין סעיף 5(א)(1) לחוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973, נקבע כי:

"נכסים 'חיצוניים' כגון נכסים שהיו לצדדים ערב נישואיהם או שנתקבלו במתנה או בירושה במהלך הנישואין, אינם נמנים על קהל הנכסים המשותפים בני האיזון בפקיעת הנישואין. הוראה זו נתפרשה בהלכה הפסוקה כמתירה העלאת טענות בדבר שיתוף בנכס ספציפי – לרבות נכס 'חיצוני' – מכוח הוראות הדין הכללי, להבדיל מדיני משפחה (ראו למשל ע"א 7750/10 בן גיאת נ' הכשרת היישוב ביטוח בע"מ, ניתן ביום 11.8.11 פורסם במאגר נבו; בג"צ 2533/11 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול לערעורים, ניתן ביום 26.10.11, פורסם במאגר נבו).

'גבולות הגזרה' שלה אינם חדים וברורים. היא מתפתחת ממקרה למקרה בשים לב לנכס העומד לדיון ובכוונת בני הזוג לגביו. על מנת להקים מסקנת שותפות לגבי נכסים חיצוניים, מוטל על הטוען לשיתוף הנטל לשכנע כי מערך העובדות אכן מצביע על כוונה ליצור שיתוף בין בני הזוג בנכס החיצוני הנדון". כך בת"א (מחוזי ת"א) 1410-09, בנק הפועלים בע"מ נ' שמואל מרקוביץ... " [פורסם בנבו].

החזקה שבסעיף 5 לחוק יחסי ממון בין בני זוג, ניתנת לסתירה.

במקרה שלפנינו, אין עוררין כי המגרש ב... נרכש במהלך שנות נישואיהם של הצדדים, כך שחלות עליו הוראות חוק יחסי ממון בין בני זוג. מי שטוען, כי נכס שנרכש בנסיבות אילו, איננו בר איזון, עליו נטל ההוכחה.

ניתן לחשוב כי כשמדובר ברכישת מגרש הרשום על שם אחד מבני הזוג כאמור, נדרש נטל הוכחה קל יותר לסתירת החזקה הקבועה שבחוק אל מול נטל ההוכחה אשר היה נדרש אילו למשל מדובר היה בדירת המגורים, בה מתגוררים הצדדים, שכאן יכול אני להניח כי לסתירת החזקה שבחוק היה נדרש נטל הוכחה כבד יותר וזאת מפאת העובדה שהפסיקה נוטה לראות בדירה, נכס משפחתי מובהק, "גולת הכותרת" של הנכסים המשפחתיים.

12. אביו של הנתבע נחקר בבית המשפט, מתוך כוונה לנסות לאשש או לסתור את החזקה שבחוק.

בכל הכבוד, מצאתי ליתן אמון בדבריו וכפי שמצאו ביטויים בבית המשפט. לפיכך, לאור כל ששמעתי וממכלול הראיות אשר הוצגו בפניי, סבור אני כי עמד הנתבע בנטל וניתן לקבוע וכפי שטען הנתבע, כי אכן נרכשה הקרקע בנאמנות עבור אביו ומכספים שזה האחרון מסר בידיו כשקיבל תמורה ממכירת שני נכסים אחרים אשר היו בבעלותו, דירה ב... ומבנה לתעשייה קלה ב.... משלא הספיק הכסף לתשלום בעבור המגרש ולתשלום המסים, נמכר נכס נוסף שהיה בבעלות האב ב... ותמורתו שימשה אף היא להוצאות המכירה ותשלומי מיסים.

13. טענה ב"כ התובעת כי לא ניתן לקבל רעיון זה של נאמנות אל נוכח העובדה כי הנתבע עצמו עורך דין במקצועו, המתמחה גם במקרקעין וממילא יודע הוא משמעותו של חוק יחסי ממון, כמו גם את הצורך בדרישת הכתב בנאמנות במקרקעין, ומכיוון שלא סייג בזמן ובמועד את הקרקע שנרכשה, הרי שאין אפשרות היום להשיב את הגלגל אחור ולראות בקרקע כאילו נרכשה בנאמנות עבור אביו של הנתבע.

14. כפי שכבר נאמר סבור אני אחרת. סבור אני, אל נוכח כל ששמעתי, עלה בידי הנתבע לסתור את החזקה הקבועה בסעיף 5 לחוק יחסי ממון ובכל האמור ברכישתה של הקרקע ב... ובדרך רישומה על שמו.

15. לעניין רישום הקרקע על שמו של הנתבע, אילו אכן מבקש היה הנתבע להבריח רכוש זה מהתובעת, כי אז יכול היה במועד רכישתה של הקרקע ב..., לרשום הקרקע על שם אביו. לא זו בלבד, אלא שכדברי הנתבע עצמו בעמ' 40 לפרוטוקול, יכול היה להעביר את השטח ב... ללא תמורה לפני הגשת התביעות והפיכתו של הסכסוך שבין הצדדים לפומבי.
- הנתבע חזר וטען כי הכספים אשר שימשו לרכישת המגרש הוגדרו על ידו בעבר בכתבי טענותיו, כמתנה שכן לא הספיק לרשום את הנאמנות "אי אפשר לכתוב בנאמנות במהלך גירושין כדי שבית המשפט לא יגיד שאני עושה מחטף... אני רוצה לבוא בידיים נקיות, הכל אמיתי וזה מה שהיה. לא הסכמתי לרשום בנאמנות כי קיוויתי כל הזמן, הייתי נאיבי או טיפש, לא ידעתי שאגיע לתהום הזאת, קיבלתי את זה במתנה ואני מחזיק את זה לאיזשהו פול משפחתי, זו המציאות הקיימת במשפחה" (פרוטוקול, עמ' 40).
16. וממשיך ומשיב הנתבע – "אין פה שום שיקול מס. מעולם לא היה פה שום שיקול מס. שילמנו את כל המיסים מלא, הסיבה היחידה היתה לשם הנוחות" (פרוטוקול, עמ' 40).
- גם לשאלה האם מוכן הנתבע ללכת לפוליגרף על מנת לבחון אם הקרקע שלו היא אם לאו, השיב הנתבע "וודאי שכן. זה לא כסף שלי, פלונית גם יודעת שזה לא כסף שלי" (פרוטוקול, עמ' 40, שורה 26).
17. על שאלה נוספת השיב הנתבע שהינו כאמור עורך דין במקצועו וכדלקמן: "מבחינה משפטית מאחר ולא רשמנו את זה בנאמנות מהתחלה, זה נחשב כמתנה. באותה פגישה משפחתית שאבי טרח לקיים בנוכחות אחיי ואיתי וגם פלונית נכחה, אמר בצורה שלא משתמעת לשתי פנים שזה מיועד להורים שלי עד 120 אם הם יזדקקו, בשביל כל מיני בעיות, ואם לא ישתמשו בזה זה יחולק כחלק מכל הירושה, אחרי אריכות חיים" (ההדגשה שלי – נ.פ.). (עמ' 40 לפרוטוקול, ש' 9-6).
- בכך למעשה משיב הנתבע על טענותיה של ב"כ התובעת ובקשר עם שינוי גירסאותיו, כמו גם למעורבותה של התובעת, עוד בעבר, לעצם רכישת הקרקע ב..., רישומה על שמו לבדו והמטרה לשמה כל זה נעשה.
18. עדות אביו של הנתבע אשר מצאתי ליתן בה אמון, תומכת בגירסת הנתבע ובקשר לכך כי רשום הנתבע כבעליה של הקרקע בנאמנות עבור אביו אשר הציג רישומים בכתב יד ובקשר עם התקבולים ממכירת נכסיו עבור לרכישת הקרקע ב....
19. האב, במענה לשאלת ב"כ התובעת לעניין סכומי הכסף שהיו בבעלותו ובשליטתו משיב: "לא נכון. יש לי 1,800,000 ₪ בקירוב". עמ' 57 שורה 30.
20. ב"כ התובעת מעמיקה שאלותיה ובקשר עם העזרה אשר הושיט האב לנתבע ולתובעת כחודשיים ימים לאחר רכישת הקרקע ב..., שעה שהעניק האב לצדדים במתנה סך של כ-

- 300,000 ₪ לצורך רכישת דירתם המשותפת, אשר וממילא נרשמה בחלקים שווים על שם הצדדים שניהם.
- האב משיב בעמ' 58 לפרוטוקול: "אב ובן, הוא הבן שלי, אני סומך עליו שהוא ילך באש ובמים למען המשפחה, אימו אביו ואחיו" ובתשובה לשאלה נוספת בעמ' 59 מוסיף האב: "נכון. הכסף הזה הוא לא של פלוני, הוא נאמן למשפחה, הכסף קודם כל שלי כל עוד אני בחיים ואחר כך מתחלק לילדים".
21. לשאלה נוספת משיב האב: "אני מוכיח לך שזה הכסף שלי שלא בא מאין. נכון שאני נתתי לו את הכסף, במזומן, בדולרים. חודשיים שלושה אחרי שגביתי את הכסף, וביחד עם הכסף ממכירת הבית ב... קנינו את המגרש. היה חסר כסף ומכרתי את המגרש ב... והוספתי לפלוני 189,000 ₪". עמ' 60 לפרוטוקול.
22. למרשם המקרקעין חשיבות רבה במיוחד מבחינה קניינית והביטוי המובהק לכך ניתן על ידי המחוקק [בסעיף 125 לחוק המקרקעין](#), התשכ"ט-1969 שזו לשונו: "רישום בפנקסים לגבי מקרקעין מוסדרים יהווה ראיה חותכת לתכנון".
23. בשל חשיבות המרשם, גם הנטל לסתירת הרישום ולהוכחה כי זה אינו משקף את המצב האמיתי של הזכויות הוא נטל נכבד ביותר (ראו: [ע"א 2576/03 אהובה וינברג נ' האפוטרופוס הכללי לנכסי נפקדים](#) (פורסם במאגרים, [פורסם בנבו], ניתן ביום 21.02.2007) וכן פסק דינו של חברי כב' השופט אלון גביון ב**תמ"ש (ב"ש) 47590-02-10 ק. ג. נ' ב. ב.** (פורסם במאגרים, [פורסם בנבו], ניתן ביום 09/01/2012) ועוד עיינו בספרו של מוטי בניאן, **דיני מקרקעין – עקרונות והלכות**, עמ' 32 (2002)).
24. אך חרף הוראותיו הברורות של [חוק המקרקעין](#), כבר נקבע לא אחת בהלכה הפסוקה, כי יש ויוכרו יחסי נאמנות במקרקעין (ראו למשל: בע"מ 1584/08 **פלוגית נ' פלוני**, (פורסם במאגרים, 13/7/2008) ואין חובה שיחסי או זיקת הנאמנות בין צדדים יירשמו בלשכת רישום מקרקעין או בכל פנקס אחר וזאת מהטעם שרישום בפנקסים נועד ליידיע צדדים שלישיים או חיצוניים אודות קיומה של הנאמנות.
- מקום ששאלת הנאמנות נוגעת לצדדים להסכם הנאמנות גרידא, אין חשיבות לרישומה או לאי רישומה של הנאמנות בפנקסים (ראו לעניין זה דברי כב' הנשיאה גרסטל ב**ה"פ (מרכז) 10950-09-10 ליאונידסוסקין נ' מיכאל סוסקין** (פורסם במאגרים, [פורסם בנבו], ניתן ביום 19/06/2011) וכן ראו שלמה כרם, **חוק הנאמנות התשל"ט - 1979** (מהדורה רביעית, 2004), בעמ' 307, להלן "כרם").
25. **סעיף 1 לחוק הנאמנות**, תשל"ט - 1979 (להלן: "חוק הנאמנות"), אשר כותרתו "מהות הנאמנות", קובע כי: "נאמנות היא זיקה לנכס שעל פיה חייב נאמן להחזיק או לפעול בו לטובת נהנה או למטרה אחרת".

26. נאמנות אפשרית גם במקרקעין. היא אינה סותרת את הרישום, אלא מבקשת ליתן לו משמעות נוספת שאינה משתקפת על פני הנסח.
- על כן, נקבע כי אין בהוראת [סעיף 125 לחוק המקרקעין](#) לעיל כדי להכשיל קיומה של נאמנות. עם זאת, להעדר רישום בפנקס רישום המקרקעין, ישנה השלכה ראייתית (ראו: [ע"א 8168/09 ועד חברת עולי משהד \(אירן\) ירושלים נ' הועד המרכזי לעולי \(אנוסי\) משהד אירן בישראל](#) (פורסם במאגרים, [פורסם בנבו], ניתן ביום 23.10.2012) (להלן: "עניין ועד עולי משהד"), [תמ"ש \(כ"ס\) 10880/09 ד. ז. נ' מ. ק.](#) (פורסם במאגרים, [פורסם בנבו], ניתן ביום 05/04/2012), תמ"ש י-ם) 6653-03-11 [י.ב. נ' א.ב.](#), (פורסם במאגרים [פורסם בנבו] וניתן ביום 15/8/2011)).
27. "נאמנות נוצרת על פי חוק, על פי חוזה עם נאמן או על פי כתב הקדש", כך בסעיף 2 [לחוק הנאמנות](#).
28. בענייננו, הנאמנות נוצרה על פי טענת הנתבע באמצעות הסכם משתמע בינו לבין אביו. אין מדובר בהסכם בכתב אלא בהסכם שבעל-פה. נבהיר כבר כעת, כי, חוזה עם נאמן בדבר יצירת נאמנות אינו חייב להיערך בכתב, וזאת גם מקום בו הנאמנות סבה סביב רכישת נכס מקרקעין על ידי הנאמן עבור הנהנה ורישומו על שם הנאמן (ראו: [עניין ועד חברת עולי משהד](#); [ע"א 189/95 בנק אוצר החייל נ' אהרונב, פ"ד נג\(4\) 199](#); [ע"א 3829/91 וואלאס נ' גת, פ"ד מח\(1\) 801 \(1994\)](#)). כמו כן, ראו: שלמה כרם לעיל).
- מסקנה זו נלמדת גם [מסעיפים 4 ו-5 לחוק הנאמנות](#), הנוקטים לשון "רשאי" בהתייחס לרישום נאמנות בפנקס המתנהל על פי חוק.
- המסקנה היא אם כן, כי נאמנות, גם באם נושאה נכס מקרקעין, הרי שהנאמנות עצמה, אינה בגדר "עסקה במקרקעין" לעניין [סעיף 8 לחוק המקרקעין](#), ולפיכך אין צורך במסמך בכתב על מנת לגבשה ולקיימה.
29. אם כך בכלל, דומני כי ביחסי משפחה בפרט; לעיתים קרובות נכרת חוזה נאמנות ללא דקדוקי פורמליות או פירוט תנאי הנאמנות וזאת בשל יחסי האמון שמטבע הדברים יוצר הנאמנות רוחש לנאמן (ראו כרם בעמ' 184 לספרו וכן פסק דינו של כב' השופט אלון גביזון [בתמ"ש \(בי"ש\) 47590-02-10](#) לעיל).
30. מן האמור לעיל עולה סיכום הביניים כדלקמן:
- א. נאמנות אפשרית גם ביחס למקרקעין. היעדר רישום הנאמנות אינו שולל קיומה האפשרי.

- ב. הסכם נאמנות ככזה אינו חייב להיות בכתב דווקא וניתן להתקשר בהסכם נאמנות גם בעל פה. אף בהיעדר הסכם נאמנות מפורש, יש והנסיבות מלמדות על נאמנות משתמעת.
- ג. כאשר מדובר ביחסי אמון מיוחדים, כנהוג בין בני משפחה, ניתן ללמוד על הנאמנות (המשתמעת או המוסכמת במפורש) מעדויות צדדים ועל תוכן הנאמנות ממכלול הנסיבות המעידות על אומד דעתם.
31. בטרם הכרעה לגופם של דברים, מצאתי להוסיף כי חיזוק נוסף לקביעתי ובדבר דרך מימון רכישת המגרש ב..., מצאתי בדרך התנהלותם וחייהם של הצדדים עובר לנישואיהם.
- מהתיאורים אשר הובאו בפניי עולה תמונה על פיה חיו הצדדים ולאורך שנים ברמת חיים נמוכה. במשך שנים התגוררו הצדדים בדירות שכורות ולעובדה זו נראה שהיתה השפעה הרת אסון על מערכת יחסיהם.
- בשנת 2007, חודשיים ימים לאחר רכישת המגרש, בסיועו של אבי הנתבע נרכשה דירתם של הצדדים, ונרשמה על שמם ובחלקים שווים ביניהם. הצדדים שילמו תשלום ראשון בסך של כ-300,000 ₪ מכספי אבי הנתבע אשר העניק לצדדים סכום זה במתנה, ואת שאר מימון הדירה עשו הם בעזרת משכנתא על סך 900,000 ₪ אשר ניטלה באותה עת.
- לא זו אף זו. מתמונת הדברים אשר נפרשה בפני בית המשפט בעדויותיהם של הצדדים שניהם, כמו גם בעדות אביו של הנתבע, עלה כי האב עבד בפועל ומימן גם את שיפוצה של דירת הצדדים.
32. עד היום נוסעים הצדדים ברכבים פשוטים ביותר, והתנהלותם עד לאחרונה, ולרבות המזון אותו קיבלו מהוריו של הנתבע והתמיכה הכלכלית לה זכו מהם ואף מהוריה של התובעת, מעידים על אופי חייהם הצנוע של הצדדים.
33. מכל האמור לעיל וכפי שכבר נאמר, מצאתי ליתן אמון בגירסתו של הנתבע אשר יש בה בכדי לסתור החזקה [שבסעיף 5 לחוק יחסי ממון](#) ולקבוע כי המגרש ב..., אף שרשום על שמו של הנתבע עצמו, נרשם כך בנאמנות עבור אביו ומכאן שהמגרש שייך לאב ואיננו מהווה חלק מרכושם של הצדדים, לפיכך אין ולא ניתן לחלק המגרש או כל חלק ממנו, ביניהם.
34. **לפיכך ובכל האמור במגרש שב..., התביעה נדחית.**
- אף שלכאורה בכתב התביעה ובכותרת מהותה נטענו טענות נוספות ולרבות בדבר איזון זכויות נכסי מוניטין וקריירה, הרי שלא הובאו ראיות לביסוס טענות אלה אשר נראה שנטענו מן הפה אל החוץ ומתוך ידיעה כי המחלוקת האמיתית והעיקרית הינה שאלת

הבעלות במגרש ב..., וכפי שנטען והוגדר במפורש ע"י ב"כ התובעת, שאלה שהוכרעה כאמור.

35. לפיכך ולאור כל שנאמר, מצאתי לדחות התביעה שהוגשה בתמ"ש 48540-05-12.

36. כאמור לבית המשפט הוגשו, במסגרת מכלול ההליכים, גם שתי תביעות משמורת.

האחת הוגשה מטעמו של האב וזאת בתמ"ש 28339-07-12 והשניה, מטעמה של האם, הוגשה בתמ"ש 48597-05-12.

גם לעניין תביעות אלה התקיימו דיונים רבים ומונתה פקידת הסעד אשר המליצה ביום 27.10.13 שהמשמורת בבנותיהם של הצדדים תהיה משותפת לשני הוריהן וזאת בהמשך להמלצה קודמת, זהה, אשר ניתנה עוד ביום 28.2.2013, במסגרת תסקיר אשר הוגש וגם בו הומלצה משמורת משותפת זמנית ל-8 חודשים והגשת תסקיר משלים בתום שמונת החודשים האמורים.

אל נוכח המלצות פקידת הסעד אותן מצאתי לקבל, נקבע כי המשמורת בבנותיהם של הצדדים, ב.ל., ב.ג. וב.א.ק., תהא משותפת לשני הוריהן, ובאופן כזה שישתפו פעולה וככל הנדרש והכל לטובת בנותיהם.

37. ביום 3.11.13 או בסמוך לכך, ולאחר סיום מסכת הבאת הראיות בתיקים שבפניי, ביקשה התובעת לדון בהמלצות התסקיר לאחר מתן תשובות לשאלות הבהרה שיוגשו לפקידת הסעד שלאחריהן תישקל האפשרות לחקרה על התסקיר. בקשה זו נשלחה לתגובת המשיב אשר סתר טענותיה של התובעת.

אל נוכח המלצתה של פקידת הסעד כי ראוי לסייע לצדדים להגיע במהירות האפשרית להסכמות בעניינים הכספיים אשר עומדים לרועץ ביניהם, בדרך להתנהלות תקינה, מצאתי לקבל המלצות התסקיר מיום 27.10.13 ולקבוע משמורת משותפת כאמור לעיל.

הפסיקה נכון לימים אלה רואה במשמורת המשותפת את "דרך המלך" להתנהלות תקינה, ראויה ושוויונית בין הורים לילדים ואל נוכח המלצות התסקיר, מצאתי כי לטובת בנותיהם של הצדדים ראוי יהיה לקבל כבר כעת המלצות התסקיר ולקבוע משמורת משותפת להוריהן.

לפיכך כאמור, נקבע כפי המלצות התסקיר, כי תהא המשמורת משותפת, והסדרי חלוקת הזמנים יהיו כפי שהומלץ בתסקיר מיום 28.2.13.

משכך נקבע, הרי שתם הדיון גם בשתי תביעות המשמורת אשר הוגשו ותואיל מזכירות בית המשפט לסגור תיקי תמ"ש 28339-07-12 ותמ"ש 48597-05-12.

38. כאמור, בנוסף לשלושת התביעות אשר הוכרעו, הוגשו לבית משפט שלוש תביעות נוספות. התביעה **בתמ"ש 566-11-12** הינה תביעה שהוגשה ביום 1.11.12, ואשר הוכתרה כתביעה כספית ונסובה בעיקר בשאלת דמי שימוש ראויים. תביעה זו נראה שנונחה ובכל מקרה, לא הוכחה. דבר וחצי דבר בקשר לתביעה לא נטען בסיכומי הצדדים ולפיכך ניתן למעשה לדחות את התביעה לדמי שימוש ראויים ותביעה זו נדחת.

39. **בתמ"ש 601-11-12** הגיש הבעל תביעה לפירוק שיתוף. משמדובר בנכס מקרקעין הרשום על שם הצדדים ובחלקים שווים ביניהם, כאמור בנסח המקרקעין שצורף לכתב התביעה, הרי שלא עומדת הגנה כנגד התביעה והכל כאמור **בסעיף 37 לחוק המקרקעין** הקובע את הזכות לתבוע פירוק שיתוף **כשבסעיף 37א**; נאמר כי: **"כל שותף במקרקעין משותפים זכאי בכל עת לדרוש פירוק השיתוף"**.

ב"כ הצדדים שניהם בסיכומיהם עתרו לפירוק השיתוף בדירת הצדדים. ב"כ הנתבעת סברה כי יש לחלק את הדירה בחלקים בלתי שווים וזאת כאמור **בסעיף 8 לחוק יחסי ממון בין בני זוג** ואל נגד זכויותיו העודפות של התובע בנכסים אישיים, בלתי מוחשיים.

מנגד, סבר ב"כ התובע כי יש לפרק השיתוף בדירה ולחלק תמורתה ובחלקים שווים בין הצדדים.

אף שצו לפירוק שיתוף יכול שיינתן כבר בישיבה הראשונה שלאחר הגשת התביעה, הרי שנעתרתי לבקשתה של ב"כ הנתבעת ולא ניתן צו לפירוק השיתוף בדירת המגורים בנפרד משאר נכסיהם של הצדדים.

כעת הזו, במסגרת פסק הדין ומשהוכרעה מערכת היחסים הרכושית שבין הצדדים, הרי שניתן פסק דין לפירוק שיתוף בדירת הצדדים שברחוב ... ב... הידועה גם כגוש; 0000 חלקה; 00 תת חלקה; 0 הרשומה בלשכת רישום המקרקעין ב....

הצדדים יפעלו למכירת דירתם בתנאי השוק החופשי ולכל המרבה במחיר בעצמם וזאת במשך 6 חודשים. בתום שישה חודשים ובאם לא יעלה בידי הצדדים למכור הדירה כאמור, הרי שמתמנים ב"כ הצדדים, עורכת הדין מיכל מוזס ועורך הדין מוטי אפרתי ככונסי נכסים לצורך מכירת הדירה וחלוקת תמורתה בין הצדדים ובחלקים שווים ביניהם.

40. **התביעה האחרונה** אשר תידון במסגרת פסק דין זה הינה התביעה אשר הוגשה ע"י האישה/האם **בתמ"ש 48515-05-12** ואשר הוכתרה בכותרת: **"דמי מזונות, דמי מדור, דמי טיפול"**.

התביעה אשר הוגשה בתיק זה החזיקה לא פחות מ-124 עמודי תביעה ונספחים, כשבסעיף 39 לתביעה נטען כי הכנסתו של הנתבע עומדת על הסך של כ-50,000 ₪ נטו לחודש.

עוד תיארה התובעת כיצד זה מוציא הנתבע מידי חודש בחודשו סך של 20,000 ₪ בכרטיסי אשראי וכיצד משלם הוא בגין משכנתא סך נוסף של 5,500 ₪.

לא זו אף זו, אלא שהפליגה התובעת בתיאוריה ותיארה כיצד זה רכש הנתבע, במהלך השנים, נכסי נדל"ן שונים כשהתובעת לא ידעה דבר וחצי דבר אודות פרטי רכישותיו.

התובעת המשיכה וטענה כי אך לאחרונה (כך בסעיף 42 לתביעה), רכש הנתבע קרקע חקלאית ב..., קרקע ששוויה עומד על הסך של כ-1 מיליון ₪, ואשר רשומה על שמו בלבד.

אל נוכח מכלול תיאוריה של התובעת בכתב התביעה הרי שעלה סכום התביעה לסך של 21,030 ₪ לחודש בעבור מזונותיהן של שלושת הבנות.

עוד התבקש בית המשפט לחייב את הנתבע לשאת ולשלם סך של 1,500 ₪ לחודש כדמי טיפול.

וכן התבקש בית המשפט לחייב את הנתבע לשאת במלוא תשלומי המשכנתא הרובצת על דירת הצדדים שכאמור פורטו כעולים לכדי הסך של 5,500 ₪ לחודש.

סה"כ נתבקש בית המשפט לחייב את הנתבע בסכומי מזונות והוצאות נוספות העולים כדי הסך של 28,030 ₪ לחודש.

ביום 31.7.12 ניתנה החלטה למזונות זמניים.

במסגרת החלטה למזונות זמניים ואל נוכח הטענות שנשמעו חוייב הנתבע לשאת בעבור מזונותיהן של הילדות הקטינות ולשלם לידי התובעת על חשבון דמי המזונות סך של 2,250 ₪ לחודש בעבור כל אחת מן הקטינות, היינו סך של 6,750 ₪ בעבור שלושת הבנות.

בנוסף נקבע כי ישא הנתבע בהוצאות נוספות וכדלקמן:

בחלק יחסי מהוצאות החזקת הבית אשר נקבעו על הסך של 1,500 ₪ מידי חודש בחודשו; במחצית החזר המשכנתא הרובצת על הדירה מידי חודש בחודשו; ובהוצאות הרפואיות של הקטינות.

סך הכל חוייב הנתבע לשלם על חשבון דמי המזונות סך של 10,350 ₪, וזאת ללא רכיב ההשתתפות בהוצאות הרפואיות החריגות.

תוקף החיוב נקבע מיום הגשת התביעה, היינו מיום 24.5.12.

אומר, תביעת המזונות על רכיביה השונים לא הוכחה.

לא הוכחה הכנסתו של הנתבע, ולא הוכחו הוצאותיה של התובעת כמו גם צרכיהן של הבנות.

ההיפך הוא הנכון. ניתן היה להתרשם כי לא חיי מותרות חיו הצדדים ובנותיהם כי אם חיים צנועים הנתמכים בעיקר על עזרת הורי הנתבע ואף על עזרת הורי התובעת.

הוכח כי עד למועד קרוב לפרוץ הסכסוך ולהגשת התביעות, נסמכו הצדדים על שולחן הוריהם, בין בכך שקיבלו בסופי שבוע סירי מזון למהלך השבוע ובין בכך שקיבלו עזרה כספית.

הוכח כי אביו של הנתבע הוא שעזר לצדדים בתשלום הראשוני אשר יוחד לצורך רכישת הדירה, אשר נרשמה על שםם והוא, מכספו שלו, מכספי הצדדים ובעבודת כפיים של ממש, שיפץ את הדירה ובאופן כזה שהלם את רצונותיה של התובעת.

סבור אני כי משלא הוכחה התובעת את תביעתה בשני מישורים הכרחיים, האחד – מישור הצרכים והשני - מישור היכולת, **הרי שיש לקבוע סכומי המזונות וכפי העולה מכתבי הטענות ומדברי הצדדים בחקירתם ובעדותם.**

לפיכך מצאתי לקבוע כי ראוי, בנסיבותיו של מקרה זה, להעמיד את סכום המזונות החודשי אשר ישלם האב בעבור מזונותיהן המצטברים של הבנות על הסך של 3,000 ₪ לחודש, היינו 1,000 ₪ לחודש בעבור כל אחת מהבנות.

סכום זה מבוסס על **הכנסתו של האב** אותה יש לקבוע על פי כתבי הטענות ועל פי דברי הצדדים וכפי שהוכחו, על הסך של כ-10,500 ₪ נטו לחודש וזאת אל מול הכנסתה של התובעת אותה יש להעמיד על הסך של כ-5,500 ₪ נטו לחודש.

לא זו בלבד, אלא שכשנקבע כי המשמורת בבנותיהם של הצדדים תהא משותפת ולמעשה חלוקת הזמן בו תשהינה הבנות אצל כל אחד מהוריהן תהא שווה, הרי שמצאתי כי **בתשלום זה יהיה כדי לאזן את הכנסותיהם הפנויות של הצדדים.**

לתובעת אשר משתכרת סך של כ-5,500 ₪ לחודש, יתווסף סך נוסף של 3,000 ₪ לחודש ובסה"כ יעמוד לרשותה תקציב חודשי של 8,500 ₪ לחודש. הנתבע אשר משתכר 10,500 ₪ לחודש, ישלם מהכנסה זו את הסך של 3,000 ₪ לחודש, כך שיוותר בידיו תקציב חודשי של 7,500 ₪ לחודש.

ההפרש בסכומי ההכנסות כאמור, משקף לדעתי גם את איזון הפרשי יכולת ההשתכרות. **בכך סבור אני כי נוצר איזון בין הצדדים** אשר מביא בחשבון את הכנסותיהם הנוכחיות והצפויות, ואת הזמנים בהם תשהינה הבנות עם כל אחד מהם.

ברור ומובן כי כל אחד מן ההורים יהיה אחראי כלפי הבנות לסיפוק כל צורך מצרכיהן ולרבות ביגוד, הנעלה, מזון, מדור, וכל הוצאה נדרשת אחרת במועד בו תשהינה הבנות **וביחד עימו.**

סבור אני כי בדרך זו יש כדי ליצור הורות משותפת ואחריות הורית משותפת כשהבנות תוכלנה לזכות וליהנות באופן מלא מכל אחד מהוריהן ומהיתרונות שביכולתן להעניק להן.

קביעה זו מעמידה קושי אל מול סכומי המזונות הזמניים אשר נקבעו בעבר.

בבע"מ 4589/05 [פורסם בנבו] נקבע כי: **"כאשר קיים פער משמעותי ביותר בין המזונות הזמניים למזונות הקבועים עולה מעליה הנחה כי המצג שהוצג בבית המשפט מעיקרה לא היה מצג אמת, מצד זה או מצד זה וכשם שכאשר המדובר במזונות ששולמו בחסר יוטל על הנתבע להשלימם, כך אין סיבה שלא לחייב את הצד התובע בהשבה במקרה ההפוך. הדברים ייעשו עם זאת מתוך זהירות אנושית וחברתית".**

ראוי להדגיש כי המזונות הזמניים אינם אלא אחת מצורותיו של הסעד הזמני והם ניתנים ככלל מבלי שבדק בית המשפט העובדות לאשורן ומבלי שנדרש בית המשפט להיכנס בעובי הקורה.

יש לומר כי אילו קרובים היו שני השלבים של פסיקת המזונות, זה של שלב המזונות הזמניים וזה של מתן פסק הדין הסופי, כי אז יש והפער שנוצר בין שני הסכומים לא היה מתווסף לסכומים אשר בלתי נכון כי אם לאזנם. במקרה זה חזר וביקש הנתבע כי יופחתו המזונות הזמניים, התובעת בתגובותיה התנגדה לכל בקשה שכזו ושבה ותיארה את סכומי השתכרותו הגבוהים של הנתבע ואת יכולתו לשאת ללא קושי בסכומי המזונות הזמניים שנקבעו.

כאמור, ההחלטה למזונות זמניים, אשר ניתנה לפני כ- 18 חודשים, קבעה כי סכומי החיוב אשר נקבעו מיום הגשת התביעה ועד למועד ההחלטה, יהיו על חשבון דמי המזונות, כך בסעיף 6 להחלטה למזונות זמניים.

משמעות אמירה זו בעיני כפולה היא. אילו היה מתווסף חיוב כי אז ההפרש צריך היה להיות משולם ממועד הגשת התביעה, היינו מיום 24.5.12 ואילך. דומה המצב כשסכומי המזונות הזמניים אשר נקבעו עולים על סכום המזונות אשר נפסק בסופם של הליכים שאז ראוי כי ההפרש יושב לידי המשלם.

אל נוכח האמור סברתי כי במקרה זה ולאור התנהלות הצדדים והתמשכות ההליכים, יש להביא בחשבון את הפרשי הסכומים אשר הצטברו דווקא לטובתו של הנתבע וככל שזה שילם ונשא במלואם הרי שיהיה זה צודק ונכון ויש להשיב הפרש הסכומים לידי.

יחד עם זאת, ומנגד, הרי שלאור הפרשי פוטנציאל ההשתכרות שבין הצדדים ועל מנת שכספי ההשבה לא ישפיעו השפעה ישירה, על רווחת הבנות הקטינות, לא מצאתי להורות, הפעם הזו, על השבת כספי המזונות אשר שולמו ביתר וככל שהללו שולמו.

41. לבית המשפט שיקול דעת בשאלת השבת המזונות כשהשיקול המרכזי שיש לבחון והוא שראוי שינחה את בית המשפט בהחלטותיו האם להשיב הפרשי המזונות אם לאו, הוא השפעת הקיזוז וההשבה על רווחת בן הזוג והילדים. לא אחת קורה שהכספים אשר נפסקו ביתר כבר שימשו לצרכי הזכאים להם ואם יקוזזו או יושבו עלול להיווצר מחסור במשפחה.

42. במקרה זה, ואף שראוי היה להורות על השבת הפרשי המזונות, הרי שבאם ניקח בחשבון את מצבן של התובעת והבנות כמו גם את יכולת השתכרותן של האב ובעיקר את העובדה ממנה לא ניתן להתעלם כי למעשה לא שילם ולא נשא האב בכל גובהם של המזונות הזמניים, הרי שהפעם הזו לא מצאתי להורות על השבת סכומי ההפרש או קיזוזם.

43. עד למכירת הדירה וכפי שהוריתי בפסק דין זה, ימשיכו האם והבנות להתגורר בדירת הצדדים ללא תמורה כשההורים שניהם נושאים בתשלום החזריה החודשיים השוטפים של המשכנתא הרובצת על הדירה וזאת בנוסף לכל חיוב אחר שנקבע.

ממועד מכירת הדירה וחלוקת תמורתה בין הצדדים, הרי שלסכומי המזונות אשר נקבעו לעיל, יתווסף סך של 1,000 ₪ לחודש, השתתפותו של האב בהוצאות מדורן של בנותיו.

סכומי המזונות והמדור ישולמו לידי האם עד הגיען של הבנות או מי מהן לגיל 18 שנים או עד למועד סיום לימודיהן התיכוניים, על פי המאוחר מבין שני המועדים.

עד ליום 1.10.13 תחול ההחלטה למזונות זמניים אשר ניתנה. מאותו מועד ואילך ועד הגיע הבנות לגיל 18 כאמור, הרי שבכל 10 לחודש ישלם האב את סכומי המזונות אשר נקבעו בפסק דין זה.

ככל שתשרתנה הבנות או מי מהן שירות חובה בצה"ל, או שירות לאומי, כי אז ישלם האב לידי האם בעבור מזונותיה של הבת החיילת, בתקופת שירות החובה, 1/3 מסכום המזונות ורכיב המדור אותו שילם עד לאותו מועד.

הסכומים כולם צמודים למדד המחירים לצרכן אשר בסיסו המדד אשר פורסם ביום 15.01.2014, ויתעדכנו מידי 3 חודשים ללא תשלום הפרשים למפרע.

בנוסף ישאו הצדדים ובחלקים שווים ביניהם בהוצאות רפואיות חריגות של הקטינות ובהוצאות חינוך ככל שהללו תידרשנה.

קצבת הילדים המשולמת ע"י המוסד לביטוח לאומי תשולם לידי האם בנוסף לסכום המזונות.

44. סברתי כי התנהלות הצדדים או מי מהם בתיק זה מחייבת פסיקתן של הוצאות ראויות ואף פסיקת הוצאות כאמור [בתקנה 514 לתקנות סדר הדין האזרחי](#) אשר קובעת כי:

"ראה בית המשפט או הרשם כי בעל דין האריך את הדיון בכל הליך שלא לצורך, על ידי טענות סרק או בכל דרך אחרת, רשאי הוא, באותו הליך או בפסק הדין, וללא קשר עם תוצאות המשפט, להטיל עליו את הוצאות ההליך או המשפט בשיעור שימצא לנכון בנסיבות העניין, לטובת בעל הדין שכנגד או לטובת אוצר המדינה, או לטובת שניהם".

מתוך תקווה כי ישכילו הצדדים, למען בנותיהם, לכלכל דרכם מכאן ואילך אחרת, הרי שאמנע הפעם הזו מפסיקת הוצאות.

45. משניתן פסק הדין, תואיל מזכירות בית המשפט לסגור תיקי תמ"ש - 48515-05-12, תמ"ש 48597-05-12, תמ"ש 28339-07-12, תמ"ש 566-11-12, תמ"ש - 601-11-12 ותמ"ש 48540-05-12.

46. פסק דין זה יותר לפרסום בהשמטת כל פרט מזהה.

נחשון פישר 54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)